



## L'afany de saber

Des del meu portal veig moltes coses. Coses, que tothom les pot veure si no bada. Però desgraciadament hi ha molta gent que bada i no veu res. No és un desesperat afany de crítica destructiva el que em mou a dir això. Simplement m'agradaria, (llegiu «pretenc»), que l'enorme massa de gent que resta passiva davant la gran quantitat d'esdeveniments de tots colors, que esdevenen continuament en aquest arrugat globus que en diem terra, despertí de la letàrgia en què està adormida, i reaccioní, d'una forma o d'una altra, però que digui quelcom, que aprovi o protesti, que xiuli o aplaudeixi, que llegeixi, que parli i discuteixi. «De la discussió en surt la llum», diuen. I a l'escèptic jo li asseguro que la llum no sortirà pas de la passivitat, de l'immobilisme. És molt còmode dir: «ja s'ho faran, mentre no m'empipin...». I aquest que no vol que l'empipin, és el primer en protestar quan hi ha quelcom que l'afecta directament. Però ha sigut incapaç de col·laborar en la realització de les mesures que han produït la seva indignació. I és que per a criticar tots som bons, però per a cooperar ja no tant.

Jo crec que la més gran riquesa d'un poble és la cultura. La cultura i la seva fomentació, perquè sinó es queda estancada, i en aquest cas, el no anar endavant equival a anar endarrera. No estiguen mai sense fer res. I un altre cop (tants al cap del dia...!), em vénen a la memòria frases adotzenades com aquella de «...un libro ayuda a triunfar». O bé aquella altra de «...dos mejor que una». (!). Ai, no, perdoneu el lapsus. Ara em confonia d'slogan. Això de dues millor que una és allò de les taronges. Tornem al llibre. Escolta'm: quin llibre estàs llegint? Sí; tu, vós, vostè, quin llibre llegeix? Quants i quants contestarien: «Oh, és que jo no tinc temps...», «...i jo tampoc, perquè quan arribo a casa ja hi ha la tele engegada, i és clar...». És clar, és clar, davant el petit gran aparell d'embaucament qual-sevol s'hi posa. Ep! No us penseu que estic totalment en contra de la televisió, no. Té coses bones i de profit. Però noi, a mi, particularment, no m'acaba de fer el pes. Prefereixo un llibre. O escriure. Heu sentit alguna vegada la satisfacció que produeix posar-se a escriure tranquil·lament, donant corda llarga a la vostra imaginació? Encara que siguin coses sense to ni so, sense cap relació l'una amb l'altra. Proveu-ho. Al primer cop de vista sembla una ingenuïtat, però no ho

## Un home en un parc

Avui ha fet bon dia. Sol lluent, aire transparent i gens de fred, malgrat la ventada constant que ha començat de matinada i encara no ha parat. Torro de donar una volta per un parc que hi ha prop de casa meva. Mai no l'havia visitat i aquesta tarda he sentit curiositat per veure'l.

És un parc modern, situat sobre un turonet, amb jardins molt polits il·luminats per faroles.

Els camins i les placetes estan asfaltats i recoberts d'una sorra fina i rosada molt semblant a la de les pistes de tennis.

D'ací i d'allà bancs i petites fonts, en les quals hi vessa l'aigua.

Els parterres, amb pedres i plantes distribuïdes artísticament.

La part vegetal és força variada, fins i tot pot semblar «tropical»

Dic «pot semblar» perquè hi ha una certa afectació dins d'aquesta naturalesa. És com si el parc fos força-ment natural, com si la perfecta distribució vegetal no correspongués del tot al veritable floratge del lloc. Per entendre'ns, el parc sembla «prefabricat», poc espontani.

A l'hora que hi he anat, no hi havia pràcticament ningú. Un guarda, una parella, dos o tres infants...

és. Escrivint s'apren a parlar millor i a pensar més, que prou falta ens fa a tots plegats. Escrivint ens donem compte del poc que sabem i dels quants hem d'aprendre. Sí, perquè parlant, tenim en la mímica i l'expressió de la cara una gran ajuda, que molts cops ens substitueix una frase sencera. En canvi escrivint prescindim d'aquests auxiliars tan a la nostra mida, i ens veiem obligats a compondre'ns-les i a compondre només amb un full de paper i un bolígraf. Us heu adonat que, normalment, quan parlem amb algú de compromís, poc conegut, i que ens mereix un respecte, estem quelcom cohibits? És molt lògic, perquè ens falta la mímica natural que és el comodí tan usat al llarg del dia. Doncs així de cohibits ens sentim davant d'un paper amb el bolígraf a la mà i la sinceritat al cor. I hem de lluitar (escrivint) centra aquest cohibiment, per ser tothora i arreu del món tan naturals com som parlant amb els amics.

Joaquim Brustenga-Etxauri

He pujat fins el punt més alt del parc i he pogut comprovar la considerable extensió d'aquest i el panorama que ofereix de la ciutat. És magnífic.

Ha estat llavors quan he estat testimoni d'un estrany espectacle.

Un home d'edat mitjana, solitari, dret i quiet a la vora d'un banc, cara al sol, bellugava el cap d'esquerra a dreta, amb un ritme fixe, recte el cos i les mans a la cintura.

Després ha canviat, fent uns moviments força rebuscats amb les mans, com si esquitxés algú.

Era un espectacle poc corrent, l'home solitari fent un curiós gimnàs enmig del vent i del sol, d'un parc trist i prefabricat i d'un paisatge que comprenia tots els terrats de la ciutat fins al mar.

Per un moment, he tastat la solitud.

Per un moment, aquest espectacle ha esdevingut un símbol.

Símbol de la incomunicació humana, perquè els exercicis que feia l'home solitari, semblaven gestos dirigits a un interlocutor invisible.

Símbol del progrés que tot ho industrialitza, fins i tot reprimint amb asfalt i sorra de pista de tennis la naturalesa del parc.

Símbol de la solitud, aquest neguit impertinent que ens agafa de sobte, ens enfonsa dintre seu i ens torna estranys a nosaltres mateixos.

Quan he passat davant d'ell, quasi no m'ha mirat. Ha continuat bellugant no sé quina part del seu cos, sense importar-li que algú el veiés o no.

I ara, que és negre nit, qui sap si encara hi és.

Potser es mou esperançat cara a les estrelles, esperant senyal d'elles, Potser no.

Potser tot això no ho he vist: només ha estat un somni.

I potser no existeixen ni l'home solitari ni el parc prefabricat.

Ginesta